

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Sych

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 10 kwietnia 2019 r.,
sprawy M. Ś.,
co do którego orzeczono ponownie środek zabezpieczający w postaci
umieszczenia w zakładzie psychiatrycznym,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę podejrzanego
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 10 maja 2018 roku (sygn. akt III Kzw [...]),
utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w B.
z dnia 28 marca 2018 roku (sygn. akt II Ko [...]),

pozostawia kasację bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2014 roku (II K [...]) Sąd Rejonowy w B.,
na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31
§ 1 k.k. umorzył postępowanie karne wobec M. Ś., stojącego pod zarzutem
popęśnienia przestępstwa z art. 223 § 1 k.k. i art. 224 § 2 .k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
i zastosował wobec niego środek zabezpieczający w postaci umieszczenia
w odpowiednim zakładzie psychiatrycznym. Postanowieniem z dnia
28 października 2015 roku sąd ten uchylił orzeczony środek zabezpieczający,
a następnie postanowieniem z 3 marca 2016 roku (II Ko [...]) orzekł środek
zabezpieczający w postaci terapii w warunkach ambulatoryjnych w poradni zdrowia
psychicznego.

Postanowieniem z dnia 28 marca 2018 roku (II Ko [...]), na podstawie
art. 93a § 1 pkt 4 k.k., art. 93b § 1 k.k., art. 93c pkt 1 k.k., art. 93d § 6 k.k. i art. 93g

§ 1 k.k. orzekł wobec M. Ś. ponownie środek zabezpieczający w postaci umieszczenia w zakładzie psychiatrycznym. Po rozpoznaniu zażalenia obrońcy podejrzanego, Sąd Okręgowy w T. postanowieniem z dnia 10 maja 2018 roku (III Kzw [...]) utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

Od postanowienia Sądu Okręgowego w T. obrońca podejrzanego wywiodła kasację, a środek ten został przyjęty i przekazany Sądowi Najwyższemu do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy podejrzanego jest niedopuszczalna z mocy ustawy i wobec tego nie podlega rozpoznaniu.

Stosownie do art. 519 k.p.k., stronie przysługuje prawo wniesienia kasacji od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie oraz od prawomocnego postanowienia sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a Kodeksu karnego. W sprawie niniejszej, niezależnie od tego, że sąd pierwszej instancji orzekł pierwotnie o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego wyrokiem, co w świetle art. 324 § 3 k.p.k. było błędem, istotne zagadnienie natury procesowej dotyczy możliwości wniesienia kasacji od postanowienia o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a Kodeksu karnego. Rzecz bowiem w tym, że kasacja nie może być wniesiona od dowolnego postanowienia o stosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a k.k., lecz tylko takiego postanowienia, które wydane zostało po rozpoznaniu wniosku prokuratora opartego na art. 324 § 1 k.p.k. W drodze wykładni językowej oraz systemowej w świetle tego właśnie przepisu należy odczytywać granice unormowania zawartego w art. 519 k.p.k., a to prowadzić musi do wniosku, że kasacja może zostać wniesiona przez stronę tylko od prawomocnego postanowienia sądu odwoławczego, mocą którego sąd umorzył postępowanie i jednocześnie zastosował środek zabezpieczający określony w art. 93a k.k. Będzie to zatem dotyczyło wyłącznie zastosowania tego środka po raz pierwszy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2017 r., III KK 384/17, OSNKW 2018/1/6). W konsekwencji poza granicą dopuszczalności wniesienia przez stronę kasacji

pozostają wszystkie inne przypadki stosowania przez sąd wspomnianego środka zabezpieczającego, w tym także stosowania go ponownie, w oparciu o dyspozycję z art. 93d § 6 k.k.

W świetle powyższego jasne staje się, że uprawniony podmiot powinien odmówić przyjęcia kasacji obrońcy podejrzanego. Jeśli jednak tak nie postąpił, Sąd Najwyższy zobowiązany był, na podstawie art. 531 § 1 zdanie I k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 in fine k.p.k., pozostawić kasację bez rozpoznania, jako niedopuszczalną z mocy ustawy.

W zaistniałej sytuacji Sąd Najwyższy nie mógł uwzględnić wniosku obrońcy podejrzanego o zasądzenie kosztów obrony. Byłoby bowiem zupełnie nieusprawiedliwione, aby Skarb Państwa ponosił finansowe konsekwencje podejmowania przez tzw. fachowy podmiot czynności niedopuszczalnych prawnie.